

Halmosi Sándor

Aszúág

lettél bennem ebben a pokoli
csendben, kiszáradt csermely. De ma
már minden identitás felbomlóban, az
én, a te, a bennünk folyó egykorpatatok
megnevezhetetlenek, lélek sincs már,
csak mint konstrukció. Hogy mondjam
el hát, mikor hiányzol, és mikor nem,
és hogy kislányom szemében mikor
nőnek fel a nagyok. Elfelejtetted lassan
a bejárati kódot, új identitásodról
már nem tudok. Fázik, folyik, apad,
fáj. Gyökök maradnak csak.
Szóbokrok alatt egy arctalan táj.

Halmosi Sándor
(1971, Szatmárnémeti) költő,
műfordító, matematikus,
Budapesten él

Nem tudtunk

Hogy nem tudtunk ellene mondani
a kísértésnek? Hogy nem tudtunk élni
a szenvedés kegyelmével? Erre az angyali
vázra ilyen állati arcot húzni hogy mertünk?
És a föld, ez a taposott, lábunk alá
így simulni hogy tud?

Pálfordulás

Pálfordulás az időben. Ezt érted.
Ahogy lemosod a sminket, a salakot.
A lemosó kezét is, a kibukó alakot.
De a keménységet nem.
És bennragadni, puha lélekkel, azt hogy?

Semmi

Mindent lefordítani arra az egy szóra.
És élni, egy életen át. Írni, vésni.
Csepegtetni az infúzióba.